

срѣщамъ у най-отличнитѣ классически писатели; стараніето имъ да ни представятъ Римляны и говорящи съ Цицероновскы періоды, е съвършенно несмысленно безплодно. Какво бихмы казали ако Англійскитѣ лица на дневнитѣ повѣсти говоряхъ съ фразы на Джонсона и на Бурка? Погрѣшката е толкось повече неоправдана, колкото че тѣ като искать съ туй да покажътъ многоученіе исказватъ напротивъ несмысленность. Туй сичко ны уморява, обезпокоява, докарва ни отъ вращеніе и като дремемъ кога гы четемъ, не приемами поше благодареніето да мыслимы че дремемъ научно. Нека внимавамы прочее да не бы, като гонимы вѣроятность въ разговоритѣ на классическитѣ си лица, да паднемъ въ безсмысленны празднословія.

Нищо друго не прави едно списаніе толкось непріятно колкото тѣнанието да исказваме многоученіе. Нека украсяваме списаніето си чрезъ дълга и неуморна работа, защото загатваніята и общо избортъ на фразитѣ трѣба да са почерпнѣть отъ давнотекущія источникъ. Трѣба да пресаждамы цвѣтъта като гы земамы отъ плодородна земя, а не отъ близкия пазаръ, отъ чужды рѣцѣ! Ако тѣзи плодородна земя ни е наржкы, сирѣчь ако са опознахмы съ классическитѣ предметы, туй е преимущество дълженствувано повече на обстоятелствата отъ колкото на собственото достоинство, защото го придобыхмы отъ възпитаніето на младость-та си и отъ ученіето въ здръжлы си възраст. Но и ако са предположи че нѣкой писатель е обладателъ на широки познанія, мыслижъ че е невъзможно, като въсхожда къмъ епоха толкози различна отъ нашата, да не погрѣши или съ пропушанье или съ забравянье на работы които отъ часть повреждатъ списаніето му. Когато обаче въ съчиненіята съставены по слога на древнитѣ (творенія на мъжи прочуты и знамениты) намѣрватъ са нѣкои несъвършенства, открываны често отъ критики много по-долны по познаніята си отъ критикуемитѣ писатели, разумѣхъ въ колка самонадѣяность быхъ станжлъ повиненъ, ако помисляхъ да са покажъ по-честитъ отъ по-ученытъ отъ мене, и особенно въ дѣло което иска по-малко познанія. Честитъ ще са считамъ ако тѣзи ми книга и описванитѣ сцены, каквито и да сж несъвършенствата, цвѣтътъ и характеритѣ имъ, са счетжътъ като истинско изобразяванье на нравитѣ и на дѣлата на вѣка, който предприехъ да опишж. Дано поне (и то е най-важното) да изобразяватъ точно чловѣческитѣ страсти и чловѣческото сърце, на които элементитѣ сж същитѣ во всичкитѣ вѣкове! Нека ми са позволи най-подиръ да напомниж на читателитѣ си, че ако быхъ случайно възмогълъ да съживиж и да украсиж образитѣ на классическитѣ характеры въ повѣствованіе на събитія отъ классическа